

ZOU HIJ KOMEN?

(Bij de plaat.)

Hij heeft het toch beloofd.

Ach, argeloos kind, alsof ge op de belofte van een man zoudt kunnen vertrouwen! Gij kent toch het versje van den knaap, die het roosje plukt, om het dan weg te werpen in het zand?

zomer. Waarom zou ze zien naar de bloeiende bloemen; waarom zou ze acht slaan op het spel, dat de wind speelt met de bladeren?

Zij ziet uit.

Komt daar geen gedachte van twijfel in haar hart?

Is daar geen stem, die fluistert van ontrouw en van bedrog?

ZOU HIJ KOMEN?

Maar neen, hij heeft het beloofd en dat is haar genoeg. Hij zal komen, maar, wanneer?

Zij wachtte reeds zoo lang. Tegen den middag, zoo had hij gesproken, later in geen geval.

En nu gaat het al tegen den avond!

Maar komen zal hij.

Zij staat en tuurt tusschen de berken door, of ze nog niets ziet in de verte. Hoe vaak heeft ze zich reeds verbeeld, dat hij daar aankwam, dat ze hem zag wenken. Maar telkens bleek het dan, dat ze zich vergist had.

Ze heeft geen oog voor al de schoonheid van den

Vullen zich daar niet haar oogen met tranen? Maar ze *blijft* staan.

Hij komt nóg niet, maar hij heeft het beloofd.

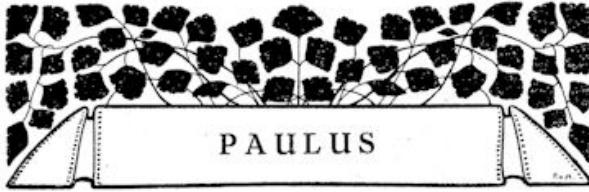
En zelfs, als ze, waar straks de avond zal dalen, haar hoop moet opgeven, zelfs dan zal ze blijven gelooven in zijn liefde en trouw en ze zal weten, dat omstandigheden buiten zijn wil hem verhinderen, zijn belofte gestand te doen.

En ze peinst: waarom zou hij nóg niet komen? Een ongeluk? O, en zij is niet bij hem.

Nu leunt ze, moe, tegen den boom en, peinzend, brengt ze haar hand naar de kin.

Wacht maar geduldig, lentekind. Straks komt uw geliefde en dan, als alle zorg vergeten is, vraagt ge naar het waarom en het hoe. Dan breekt uw glimlach door de tranen en is alle leed geleden. Dan is het zomer voor u.

K.

IV.

We hielden ons een vorig maal bezig met de voorbereiding Gods van Paulus' levenswerk. Een *dubbele* voorbereiding: zoowel van het terrein, dat Paulus zou te bearbeiten hebben, als van Paulus zelf. Lang voor Paulus' bekeering was God bezig op wondere wijze deze dubbele voorbereiding tot stand te brengen.

Maar we zagen ook, dat Paulus na zijn bekeering niet alleen werd geroepen tot een ontzaglijk levenswerk: de kerstening van het toen nog Heidensche Europa, maar dat hem ook door zijn Heiland werd opgelegd een levenslang lijden.

„Ik zal toonen hoeveel hij lijden moet om Mijnen Naam.” Met deze boodschap werd Ananias door Jezus tot den toen nog blinden en pas bekeerden Paulus gezonden.

„Ik zal toonen hoeveel hij lijden moet om Mijnen Naam.” „Hoeveel.” Ja, het was zéér veel, dat Paulus van nu aan te lijden zou hebben.

Zoo we Paulus' lijdensweg nagaan, zooals die zich afteekent in het boek der Handelingen of in Paulus' eigen brieven, dan zullen we ontwaren, dat die lijdensweg niet minder is geweest dan een zeventvoudige.

In de eerste plaats heeft Paulus geleden van de *Heidenen*, onder wie hij het Evangelie moest gaan prediken.

Want die Heidenen zouden waarlijk niet altijd met vreugde en dankbaarheid de blijde tijding der verzoening door Christus ontvangen. Verre van dien! Tegenstand, haat, ja bedreiging van zijn leven zou meer dan eens het loon van Paulus' liefdewerk zijn. En het Romeinsche wereldrijk, dat hij doorreisde had met de heerlijkste tijding die ooit van menschenlippen weerklonken heeft, zou eindigen met Paulus ter dood te veroordeelen, en te Rome te onthoofden op het schavot.

In de tweede plaats heeft Paulus geleden van de tegenwerking en den haat der *Joden*. Zij be-

schouwden hem natuurlijk als een afvallige en een verrader. Zij verachtten hem zoowel om den inhoud zijner prediking als om zijn prediken tot de Heidenen. Om de felheid van dien Joodschen haat tegen Paulus te peilen, moeten wij ons indenken, wat zij geloofden. Omdat zij het Oude Testament verkeerd lāzen, begrepen zij het verkeerd. Precies zooals Paulus zelf vóór zijn bekeering, meenden ook zij uit het Oude Testament te moeten afleiden, dat uitsluitend voor *Israël* het heil en de beloften waren.

En daarom moest een Heiden, die dat heil en die beloften wilde deelachtig worden, eerst *Jodengenoot* worden, besneden worden, al de ceremonieele wetten houden. Noch als Heiden, noch als mensch, maar alleen als *Jodengenoot* kon hij deel krijgen aan de immers *alleen aan Israël* beloofde zegeningen.

En als de lang verwachte Messias eindelijk komen zou, dan zou het zijn, om het volk van *Israël* weer in de aloude heerlijkheid te herstellen, maar de onbesneden Heidenen te verpletteren.

Ziedaar de korte inhoud van wat in Paulus' dagen — enkele, ook in de Schrift vermelde, uitzonderingen daargelaten — geleerd werd in de gezinnen, onderwezen op de scholen, gepredikt in de synagogen, zoo in Palestina, als in de kolonies der uitlandsche (buitenlandsche) Joden in de heidenwereld. En nu durfden de volgelingen van Jezus van Nazareth beweren, dat Hij de beloofde Messias was geweest; geen aardsch, geen Joodsch, maar een *geestelijk* koninkrijk had gesticht, een koninkrijk voor de *geheele* wereld, en waarin de Heidenen op gelijken voet met de Joden mochten verkeerren, zonder zelfs eerst Jodengenoot, zonder zelfs eerst besneden te hoeven worden.

Die leer was den Joden een dwaasheid, een ergernis, een gruwel! Die leer was een totale onderstbovenwerping van de Joodsche opvatting en verwachting, die den Joden boven alles dierbaar was. Die leer had, vóór zijn bekeering, Paulus' eigen vervolgingswoede wakker geroepen.

Maar wat moesten de Joden voelen, toen Paulus, die vrome en kundige Farizeeër, van wien zij de eindelijke verdelging dier gevaarlijke secte verwachtten, op 't oogenblik zelf, toeh hij dat verdelgingswerk met kracht begon door te zetten, — plotseling de heilige zaak van *Israël* verliet en verried, en zich openlijk aansloot bij die gevloekte ketters? Hij, hun Paulus, de man, die hun zaak tot volkomen overwinning had kunnen voeren?

Woeden zouden zij tegen dien afvalligen Farizeeër, die den Heidenen durfden wijsmaken, dat zij mede-erfgenamen waren van het rijk van der Joden Messias!

Woeden tegen den kundigen kenner der Wet, die